

Catalunya. La ignomínia es posa en marxa

written by Gabriel Laflèche | 23 de febrer de 2018

Si hom hagués de definir en una línia el caràcter de l'espanyol, com seria? Bàsicament l'espanyol està en l'inconscient col·lectiu: aquell que ha esclafat les civilitzacions d'Amèrica del Sud. Un conqueridor, un guerrer, un militar orgullós de les seves batalles. D'una altra banda, l'espanyol, pel que diu, no ha conegut mai una derrota. Alguns contratemps com a molt. El tipus de batalla no és pas important: és un soldat! Un guerrer que troba la seva raó d'existir en l'enfrontament, l'anorreament de l'altre i la humiliació d'aquell a qui ha sotmès. Que aquest sigui un home, un toro o un molí és indiferent. Ell ha vençut, ell és fort i valent! Que el combat sigui desigual, ridícul o grotesc poc l'importa. La seva finalitat és mostrar el seu valor humiliant aquell a qui ha abatut. I si perd una batalla? Esborra l'esdeveniment de la seva memòria i de la història.

L'espanyol és un personatge sortit de la mitologia ibèrica: no és de cap regió en particular. Però la regió que respon millor a aquesta descripció és la Castella històrica, o el govern de Madrid. És aquí d'on emana aquesta pestilent olor de testosterona. Tanmateix hi ha una constant remarcable: Castro era gallec, Franco era gallec, Rajoy és gallec, Hitler... Ah, no, ell no! Ell era austríac. "Les Espanyes" són el país on es pon el sol, com deien els romans. Serà el país on un s'ajeu?

I qui és el català? La seva herència històrica en fa un negociant. El fenici, el venecià de la península Ibèrica. En primer lloc perquè el seu dret consuetudinari d'herència l'ha forçat a l'esdevenidor: el dret de l'hereu, on són només els fills primogènits qui hereten les propietats sense participió. Això obliga els menors a instal·lar-se a la ciutat i esdevenir burgesos. És a partir d'aquest moment que el teixit urbà,

comercial i industrial es densifica a Catalunya. Quan Castella fa caure el monopoli del comerç amb les Amèriques al final del segle XVIII Catalunya està a punt: és l'esclat econòmic. A més a més, el decret de Felip V prohibint als catalans de fer política no fa més que atiar aquest activisme econòmic i intel·lectual. Catalunya és una terra d'acollida des de l'antiguitat. Els fluxos migratoris provinents de tota la Mediterrània fan ben aviat d'aquesta regió un racó de pau per a molts pobles. Aquesta barreja i aquestes migracions són una part constituent de la riquesa cultural i econòmica de Catalunya. A títol d'exemple: durant la Inquisició, el comte de Barcelona fou l'únic en castigar els culpables del genocidi del barri jueu de Barcelona.

Aleshores, com fer cohabitar dues societats, dues mentalitats diametralment diferents? Una, jerarquitzada i absolutista, dins la qual el poble tem el poder i compleix les regles, que no ha viscut la Revolució industrial, que ha dirigit la Contra-reforma ignorant el Segle de les Llums. I l'altra, composta de comerciants, artesans i menestrals, on el poder és pactat, que ha viscut la revolució del mercat a més de la Revolució industrial, que ha practicat la tolerància, estimulat la innovació i que ha fet de la democràcia una realitat natural i compartida.

El que passa avui a Catalunya és el malson del conquistador: el poble a qui intenta sotmetre oposa resistència i refusa estar sota el seu jou. Aleshores intenta aplicar sobre l'insubmís, tècniques que coneix i que funcionen sobre ell mateix: fa servir la violència i la humiliació.

La humiliació... Erigida en institució del govern espanyol a través de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola. Aquesta violència maliciosa, emocional i destructiva. Aquesta violència practicada per l'Estat i tanmateix legalitzada per l'Estat. És des d'ara autoritzada als mitjans, als polítics, a la gent del carrer de vexar, insultar i menysprear els catalans. Com en ple franquisme.

Època beneïda pel govern actual perquè permetia a cadascú de menysprear i oprimir l'altre de manera legal. De sotmetre'l cada dia. De demostrar envers aquell que deu ser sotmès la més menyspreable de les condescendències. A la manera del racisme més miserable.

Ho sabíeu? En el període franquista les llengües que no eren el castellà estaven prohibides. Quan una persona parlava una de les llengües prohibides, català, èuscar, gallec, era renyada de la manera més aspra: ¡Háblame en cristiano! Manera de mostrar la diferència entre el conqueridor i el bàrbar. Avui dia passa el mateix.

Avui dia aquest tipus de pràctica és novament permesa. Segons Ramón Blázquez, l'allau d'ignomínies i de vexacions derivades de l'aplicació de l'article 155 estava programada pel govern. És persistent i violenta en la premsa, en particular televisiva, i en les xarxes socials. Diu que al País Basc, durant el més violent dels períodes terroristes, no havia sofert aquestes vexacions, humiliacions, insults, desqualificacions i ultratges.

Hi ha dues cares d'aquest torrent d'ignomínies: la primera és frontal i primària. Es tracta de l'insult i el menyspreu públic quan Ana Rosa Quintana tracta en directe el vicepresident del govern català, Oriol Junqueras, de *mamarracho*; o quan Eduardo Inda diu que el president del Govern català, Carles Puigdemont, *es un mierda*. A tot això s'hi ajunten tots els participants de qualitat més que dubtosa, en els diferents platós de debat o de divertiment que es converteixen en una cursa de l'insult i de la ignomínia.

La segona cara d'aquest oprobí, i potser la pitjor, és la manipulació mediàtica. Pesadament orquestrada a la premsa, els articles d'opinió, les editorials i exportada a ultrança a totes les agències de premsa. Coordinat com cal, el repertori anticatalà és passablement unànimе en els termes utilitzats: desafiament independentista, referèndum il·legal, cop d'estat,

covardia, adoctrinament contra el govern central... La violència dels atacs, la manera descarada d'etzibar les mentides i la permissivitat de les autoritats davant aquesta qüestió digna de provocar casos penals per difamació, mostra fins a quin punt el govern dels *hidalgos* de Madrid està decidit a enfonsar en el menyspreu i la humiliació el poble català sense cap límit ètic.

Davant d'aquesta voluntat medieval de fer perdre el seu honor a l'enemic, hom reconeix la impotència i la feblesa del govern espanyol.

Quan un fa tot el possible per fer morir dempeus el poble català humiliant-lo, no s'adona que aquests valors no són pas els dels catalans. Els catalans són obstinats, prudents i resistents. Ja fa tres-cents anys que l'Estat espanyol l'intenta constrènyer per la força. Però és ineluctable: Catalunya serà independent o no serà. Els catalans estan aferrats a la idea de república com els espanyols estan aferrats a la de dictadura. Els catalans saben i, sobretot, senten profundament en la seva ànima, que la seva salvació és en la independència. Que no podran viure a Espanya, car el seu govern els tractarà com una colònia. Els catalans saben que un dia viuran, ells o els seus fills, al seu país i que compartiran els seus valors democràtics i de respecte a tots aquells que voldran ser catalans.

I els espanyols ho saben també...

Traducció catalana d'Agustí Soler i Regàs.

Publicació

original:

<https://ldex.ch/2018/01/catalogne-lignominie-marche/#.Wo3Gs0ciG01>(23 de gener del 2018).